

Орленко В., студ. гр. БМЄк-20
Науковий керівник ст. викладач
Гребеннікова Н. В.
Київський національний
університет технологій та
дизайну

УЧАСТЬ МОЛОДІ У ФОРМУВАННІ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ

Молодь є суспільно диференційованою соціально демографічною спільнотою, якій притаманні специфічні фізіологічні, соціально психологічні, теоретико-пізнавальні, культурно-освітні та інші властивості, що характеризують її біосоціально дозрівання як здійснення самовиразу її внутрішніх сутнісних сил і соціальних якостей [1, с. 123]. Молодь є специфічною спільнотою, оскільки її сутнісні характеристики і риси перебувають у стані формування. Одним з ключових показників соціального благополуччя суспільства і держави є моральне здоров'я, духовне обличчя, світогляд молоді, які і відіграють ключову роль в соціальному і політичному розвитку суспільства в цілому, багато в чому визначаючи долю і майбутнє держави. Молодь – це важлива і чисельна соціальна категорія громадянського суспільства, від поглядів і ціннісної системи якої, залежить вектор розвитку майбутнього.

Як зазначає Б. Б. Бондарець, молодь є особливою соціально-демографічною групою, що має певну соціальну специфіку, відмінності в способі життя, ціннісних орієнтаціях, вона на етапі свого становлення здобуває духовні, трудові, моральні основи не тільки свого соціального майбутнього, але і суспільства в цілому [2, с.23].

Сучасний етап розвитку суспільства визначає державну молодіжну політику як системну діяльність держави у відносинах з особистістю, молоддю, молодіжним рухом, що здійснюється в законодавчій, виконавчій, судовій сферах і ставить на меті створення соціально-економічних, політичних, організаційних, правових умов та гарантій для життєвого самовизначення, інтелектуального, морального, фізичного розвитку молоді, реалізації її творчого потенціалу як у власних інтересах, так і в інтересах України [4, с. 2].

І. М. Ільїнський зазначає, молодіжна політика – це, по-перше, система ідей, теоретичних положень про місце і роль молодого покоління у соціалістичному суспільстві; по-друге, це практична діяльність суб'єктів такої політики: держави, партій, громадських організацій та інших соціальних інститутів щодо реалізації цих ідей, положень і директив із метою формування і розвитку, реалізації її творчих потенцій в інтересах будівництва нового суспільства.

Він виділяє два види молодіжної політики: державну та суспільну. Під державною молодіжною політикою він розуміє діяльність держави, яка направлена на рішення проблем молоді, залучення її в соціально-політичні процеси, які проходять у державі та суспільстві. Суб'єкт молодіжної

політики в даному випадку – держава та спеціальні органи. Суспільна політика за І.М. Ільїнським – система ідей, поглядів із приводу молоді та її ролі в суспільному розвитку, а також практичних дій різних структур громадянського суспільства, які направлені на впровадження даних поглядів та ідей у життя, з метою досягнення суспільних перспектив, які є схвалені більшістю народу [3, с. 347].

В. Барабаш, О. Шаповалов, А. Матвієнко трактують молодіжну політику як цілісну молодіжну державну політику, проведення якої повинно охоплювати всі елементи – від принципів формування і планування цілого комплексу соціально-економічних заходів в інтересах молоді та в інтересах всього суспільства, до виділення правових, матеріальних, організаційних гарантій її здійснення на практиці. Згідно з точкою зору згаданих авторів, державна молодіжна політика повинна бути спрямована на вирішення питань виховання, освіти, праці, побуту, відпочинку, духовного та фізичного розвитку юнацтва, а також на забезпечення прав і його законних інтересів, участі в державному, господарському та соціокультурному будівництві.

Отже, молодіжна політика є специфічним і цілісним напрямом діяльності держави, мета якої – створення необхідних соціально-економічних, політико-правових, організаційних умов та гарантій для соціального становлення і розвитку молоді, реалізації творчого потенціалу молодого покоління в інтересах розвитку суспільства [4, с. 209].

Молодіжна державна політика включає в себе: 1) систему ідей, теоретичних положень про місце і роль молоді, молодого покоління в суспільстві; 2) практичну діяльність суб'єктів такої політики; 3) частину політики держави щодо соціалізації молодих громадян і відтворення трудових ресурсів. У той же час молодіжна державна політика не тотожна молодіжній політиці взагалі, бо держава не має можливості та потреби поширювати свій вплив на всіх суб'єктів молодіжної політики. Суб'єктами молодіжної державної політики є держава, її органи виконавчої влади, політичні партії, громадські організації та об'єднання, профспілки, соціальні інститути, які реалізують питання науки, освіти, культури, окремі громадяни, інші структури політичної системи суспільства [5, с. 365].

Участь молоді в політичному житті суспільства – одна з найбільш актуальних проблем як для України, так і для світового співтовариства. Основні найближчі цілі, які при цьому переслідують молоді учасники політичного процесу: вплив на владу і громадський контроль над владою, набуття навичок державного управління на національному і місцевому рівнях, взаємодія в процесі управління. Більш віддалені цілі: соціалізація молоді, саморозвиток особистості молодої людини, набуття комунікативних навичок. Молодь, вступаючи в вік свідомого світосприйняття, розглядає процес політичної участі як спосіб самоствердження, кар'єрного росту, політичного навчання, входження в політичну систему, в середовище політичної еліти.

Активізація молоді в суспільному і політичному житті означає рішення антропологічних проблем – підготовку і залучення в соціальне і політичне життя молодих, енергійних людей з креативними здібностями, життєздатних і життєлюбних. Останнє не є виключно природним явищем. Життєві якості виробляються в процесі включення людини в соціум, соціальних взаємодій, серед яких політичні грають не останню роль, так як саме в політиці найбільш яскраво проявляються індивідуальні та суспільні інтереси, виявляються і формуються ціннісні орієнтації людей, виникає потреба в таких властивостях людини як завзятість, наполегливість у просуванні до мети, здатність чинити опір негативним впливам ззовні.

В цілому, у різних формах політичної участі молоді концентруються соціальні, культурні, владні, економічні, антропологічні фактори розвитку особистості молодої людини, її устремління, бажання, індивідуальні та соціальні очікування.

Актуальність аналізу участі молодіжних еліт у політичному та соціальному житті в сучасній Україні визначається завданнями створення оптимально функціонуючої і відповідальної політичної еліти, вдосконалення системи державного управління; створення кадрового резерву, адекватного нагальним потребам покращення системи управління; демократизації суспільства. Оптимізація політичної еліти означає створення раціональної системи політичної влади, максимально вільної від рутини і догм, бюрократичної застиглості і корумпованості, співставлення заходів примусу і стимулювання діяльності населення, здатних мобілізувати суспільство на виконання політичних рішень.

Важливе значення має відкритість еліти для нових свіжих сил, здатність її готувати і залучати до своїх лав найбільш підготовлених до владної діяльності представників молодого покоління. Ця підготовленість включає в себе складний комплекс соціальних, професійних, моральних і психологічних якостей політичних суб'єктів, формування лідерських якостей людей, що йдуть у владу.

Отже, участь молоді в формуванні молодіжної політики в Україні принципово необхідна для розвитку нашої держави. Ефективність державного управління в нових умовах вимагає омолодження керівного управлінського складу, в якому може з'єднатися досвід старшого покоління і його трудові навички зі здатністю молодого керівництва до неординарних рішень, виробництва ідей, готовністю йти на ризик, координувати свої дії і прийняті рішення з діями інших суб'єктів політичної і соціальної системи.

Література

1. Соціологія: Курс лекцій / В. М. Піча, О. М. Семашко, Н. Й. Черниш та ін. За ред. В. М. Пічі. – К.: Заповіт, 1996. –221 с.
2. Бондарець Б. Б. Молодь як об'єкт і суб'єкт соціокультурних процесів у сучасному українському суспільстві: аксіологічний аспект / Б. Б. Бондарець // Наукові праці [Чорноморського державного університету

- імені Петра Могили комплексу «Києво-Могилянська академія»]. Сер. : Соціологія. – 2013. – Т. 225, Вип. 213. –34 с.
3. Ильинский И. М. Молодежь и молодежная политика / И.М. Ильинский // Философия. История. Теория. – М., 2001. – 327 с.
4. Перепелиця М.П. Державна молодіжна політика в Україні (регіональний аспект) / М.П. Перепелиця. – К., 2001. – 242 с.
5. Політологічний енциклопедичний словник / За ред. Ю.С. Шевчука, В.Д. Бабкіна, В.П. Горбатенка. – К.: «Генеза», 2004. – 735 с.

Савчук В. студ. гр. БП-20
Науковий керівник ст. викладач
Гребеннікова Н. В.
Київський національний
університет
технологій та дизайну

ФІЛОСОФСЬКО-ПРАВОВІ ІДЕЇ Б. КІСТЯКІВСЬКОГО

Олександр Федорович Кістяківський по праву вважається одним із засновників вітчизняної класичної школи приватного права. Учений належав до типу науковців-мислителів, які розуміли необхідність осмислення людського виміру права та значення історичних подій і фактів у розвитку права. О.Кістяківський посідав одне з чільних місць серед діячів українського національного руху 1860–1880-х рр. і доклав чимало зусиль до поширення серед українського населення української ідеї, яка, на його думку, «є переважно демократична, загальнонародна. В ній, як в насініні, містяться зародки всіх удосконалень нового суспільства» [4, с 211].

Його теоретико-методологічні та філософсько-правові погляди досліджувалися М. Альчук, В. Бігуном, Р. Гринюком, Л. Депенчук, А. Козловським, С. Максимовим, О. Меленко, М. Поповичем, В. Тимошенко, С. Хейман та ін. Відзначаючи, що у вченні Б. Кістяківського сформульована оригінальна теорія ціннісного тлумачення права і держави, політолог В. Волинець зазначає: «Орієнтуючись на найсучасніші здобутки тогочасної державноправової науки, Б. Кістяківський спромігся не лише виступити зі змістовною та цінною у науковому плані критикою цілого ряду теорій організації і функціонування державної влади, а й обґрунтувати своє концептуальне бачення того, що саме являє собою держава (і зокрема така її форма, як правова і конституційна держава), якими є цілі її розвитку та основні функції, що визначаються загальною логікою взаємодії держави, суспільства та індивіда. Ця теорія функцій держави Б. Кістяківського становить незаперечний інтерес для сьогодення і має всі ознаки актуальності, оскільки нині ми стикаємося з багатьма з тих проблем, на які цей визначний і непересічний юрист і правознавець вказував майже століття тому» [1, с. 4].